

**GAUDEIX
DE L'ESTIU
A LA
BIBLIOTECA**

Biblioteca Pública de Tarragona, Fortuny, 30, 43001 Tarragona
Telèfons. Informació: 977 240 331, 977 240 544, 977 248 304
c.e.: bptarragona.cultura@gencat.cat

HORARI

Dilluns de 15 h a 20 h
De dimarts a divendres de 10 h a 20 h
Dissabtes de 10 h a 14 h

WEB <http://bibliotecatarragona.gencat.cat>
BLOC CINEMÚSICA <http://bptbloc.wordpress.com>
BLOC BIBLIOTECA & TGN <https://bibliotecaiciutat.wordpress.com/>
CONNECTA'T AMB LA BIBLIOTECA

**ALTRES LATITUDS
ALTRES VIATGES**

CLUBS DE LECTURA

**Conductors: Dolors Gironés
Esteve Masalles**

 Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

 Biblioteca Pública
TARRAGONA

Estiu 2018

ALTRES LATITUDS, ALTRES VIATGES

Un hombre se propone la tarea de dibujar el mundo. A lo largo de los años puebla un espacio con imágenes de provincias, de reinos, de montañas, de bahías, de naves, de islas, de peces, de habitaciones, de instrumentos, de astros, de caballos y de personas. Poco antes de morir, descubre que ese paciente laberinto de líneas traza la imagen de su cara.

Jorge Luis Borges. *El hacedor*

ALTRES LATITUDS, ALTRES VIATGES

DILLUNS DE 23 JULIOL 2018 a les 18.30 h

Rodamón (1908) Isabelle Eberhardt

“Tot viatge, fins i tot a les regions més frequentades i més conegudes, és una exploració.”

A Isabelle Eberhardt le sienta maravillosamente el misterio. (...) Su figura humana se sobrepone a cualquier otro tipo de consideración. Incluso su obra literaria (...), con ser rigurosamente personal, impregnada de sensibilidad poética, queda muy por debajo de las dimensiones de la mujer. (...) Me ha impresionado muy vivamente (...) el obsesivo afán de Isabelle por identificarse con los paisajes del Sahel tunecino y del profundo sur de Argelia (...), y por hallar en su desafiante geografía las respuestas a sus trastornos espirituales. (...) Lo que llamamos literatura carece de sentido para Isabelle. La escritura forma parte de las pocas necesidades de su vida. (...) Es la pura espontaneidad del alma primitiva, la sobriedad eremítica, y a la vez el desenfreno de los instintos, la inmersión en lo oscuro y salvaje, la búsqueda de la paz espiritual en las aisladas “zaonias” del desierto y la violenta onda expansiva de un carácter genuinamente rebelde, el desmedido amor por las tierras, las gentes y la cultura del Islam.

Robert Saladrigas. “Una mujer en la aventura del Sur”

La Vanguardia (23/06/1988)

Isabelle Eberhardt (Ginebra, 1877—Aïn Sefra, 1904) és una exploradora i escriptora suïssa d'ascendència germànica i armènia que viu i viatja pel Nord d'Àfrica. Filla il·legítima, rep una educació adient a la seva posició social: la seva mare és la vídua d'un senador que tenia connexions amb l'imperi rus. Parla rus, alemany i italià, i també fluidament el francès. Aprèn llatí, grec i àrab clàssic per tal de llegir l'Alcorà amb el seu pare, un ex sacerdot anarquista i tutor dels seus germans, fills de l'aristòcrata rus. Ja des de molt petita prefereix vestir-se com un home per disfrutar de la llibertat que la condició masculina li permet.

Arran de la mort dels seus pares, decideix deixar enrere tota la seva vida anterior i fer realitat el seu somni: convertir-se a l'Islam i viure a l'Àfrica explorant el desert. Farà del nord d'Argèlia casa seva. Es canvia de nom, Si Mahmud Essadi, i se submergeix en la cultura àrab amb una llibertat que d'una altra manera no hagués conegut. Els seus viatges tenen un caire espiritual: contacta amb una orde sufí, la Qadiriyya, dedicada a ajudar els pobres i necessitats i a lluitar contra les injustícies del règim colonial. El 1901 es casa a Marsella amb Slimane Ehnni, un soldat argelí.

Per a les convencions de l'època, és una persona lliure que refusa la moral europea i que segueix el seu propi camí a l'Islam. Escriu diferents llibres dels seus viatges: *Los diarios de una nómada apasionada*, *Hacia los horizontes azules*, *País de arena: relatos argelinos*, *Yasmina* y otras narraciones, etc. Publica en diaris francesos i el 1903 treballa com a reportera de guerra al sud d'Orà. Mor el 21 d'octubre de 1904 en una inundació a Argèlia. La casa que ha llogat està feta de fang i s'ensorra quan és dins amb el seu marit. És enterrada d'acord als ritus musulmans.

ALTRES LATITUDS, ALTRES VIATGES

DILLUNS 27 AGOST 2018 a les 18.30 h

Peregrinació (1614) **Fernão Mendes Pinto**

“Tretze vegades captiu i disset venut.”

Mendes Pinto va arribar per primer cop a l'Índia el setembre del 1537, en ple apogeu de l'imperi portuguès, i no va tornar a la seva terra natal fins al setembre del 1558. Entremig, va recórrer tot Orient, des d'Etiòpia i Abissínia, Aràbia, Ormuz i l'Índia, fins a Sumatra, Java, Indoxina, Tatària, la Xina i el Japó, “fins i tot l'enigmàtic Calaminhão”, que tant pot ser el Tibet com Laos. Al llarg del periple, va conèixer i tractar reis i guerrers, missioners i traficants d'esclaus, savis i pirates, i va ser ell mateix soldat, navegant, descobridor, mercader, metge, diplomàtic, espia, corsari, captaire, presoner, esclau, naufrag i fins i tot novici de la Companyia de Jesús. Ens trobem davant d'un home polifacètic, prou audaç i pràctic per superar els obstacles més temibles en els escenaris més exòtics i, també, prou cultivat i diligent per, ja de vell, escriure amb gràcia i energia la seva fabulosa història. Tampoc no es pot descartar que (...) ens trobem davant un mentider amb una imaginació desbordant i una prosa fantasiosament colorista. (...) El que es conta és (...) el tumultuós, distret i hiperbòlic relat dels seus viatges i experiències.

Pere Antoni Pons. “Un clàssic de la literatura de viatges”

Ara (07/04/2018)

Fernão Mendes Pinto (Montemor-o-Velho, 1509 — Almada,1583) és un explorador i escriptor portuguès, recordat per haver format part el 1543 de la primera expedició portuguesa que arriba al Japó i que hi introdueix les armes de foc.

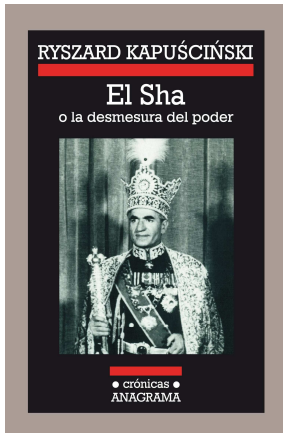
Provinent d'una família rural pobra, de petit comença a treballar a la casa de Jordi de Lencastre, duc de Coïmbra i fill il·legítim del rei Joan II de Portugal. El 1537 viatja a l'Índia per trobar-se amb els seus dos germans. D'acord amb els relats de la seva obra **Peregrinació**, acompanya l'administrador colonial Pedro de Faria a Malacca (un estat de Malàisia), des d'on inicia els seus viatges durant 21 anys per Àsia. Coneix sant Francesc Xavier, i influenciat per la seva personalitat, decideix entrar a l'orde dels jesuïtes. El 1554 marxa cap al Japó com a novici de la Companyia de Jesús i com a ambaixador del virrei D. Afonso de Noronha . Aquest viatge representa una decepció per a ell pel que fa a la conducta de la Companyia. Enfadat, abandona el noviciat i torna a Portugal. Amb l'ajuda de l'ex governador de l'Índia, Francisco Barreto, tramita la documentació per aconseguir una pensió que mai rebrà. Desil·lusionat, es retira a la Valle de Rosales, a Almada, on viurà fins a la seva mort.

Entre 1570 i 1578 escriu l'obra **Peregrinació**, una autobiografia la veracitat de la qual és gairebé impossible d'avaluar. L'obra es publicarà 20 anys després de la seva mort ja que es temia que l'original fos modificat allí on apareixien els jesuïtes. Les històries que conta dels seus viatges son tan sorprenents -afirma que fou capturat tretze vegades i venut en disset ocasions- que fan que la majoria de la gent no se les cregui. Això donarà lloc a la dita: "Fernão, Mentos? Minto!" un joc de paraules amb el seu nom que es podria traduir com a "Fernão, menteixes? Sí, menteixo!".

Viquipèdia

DIMARTS 25 SETEMBRE 2018 a les 18.30 h

El sha o la desmesura del poder (2003) Ryszard Kapuściński

“Aquí la costumbre manda impresionar y dejar boquiabierto.”

Kapuściński explica la feina de reporter: deixa veure els problemes amb què s'enfronta algú que vol interpretar la història just en el moment en què està passant. No queden molt lluny les dificultats del viatger que vol aprofundir en el

que veu: la multiplicitat de les fonts d'informació, les llengües i els seus molts matisos o les sensacions de no poder comprendre i de no ser comprès. Recorre a les eines que domina: l'empatia, l'observació dels detalls, la intuïció i la seva sòlida mirada periodística al que l'envolta. Ens mostra clarament que el seu relat no pot ser sinó fragmentari. L'obra és, també, un relat des de les traces i sobre les imatges. Intenta trobar el context a tretze fotos, vuit notes, dos fragments de llibres i una cinta; restes totes elles escampades per la seva habitació d'hotel a Teheran. Kapuscinski opina sobre les revolucions en tant que fenòmens que han acompanyat la història de la humanitat. Jutja la revolució iraniana, la gran avant-sala dels fonamentalismes islàmics. La desil·lusió plana sobre els seus judicis.

Ryszard Kapuściński (Pinsk, 1932—Varsòvia, 2007) és un periodista, escriptor i assagista polonès.

Nascut a una ciutat de l'actual Bielorrússia, en aquell moment part de Polònia. Després de llicenciar-se en Història i Art, decideix dedicar-se al periodisme, i entra a formar part de l'agència de premsa estatal polonesa amb la qual viatja arreu del món com a l'únic corresponent de guerra polonès. Visita països en vies de desenvolupament i cobreix guerres, cops d'estat i revolucions que esclaten a Amèrica, Àsia, Àfrica i Europa. Al seu retorn a Polònia el 1981, denuncia el colonialisme europeu a l'Àfrica (és testimoni de la fi dels imperis colonials europeus en aquell continent), cosa que el catapulta a l'èxit.

En la seva faceta periodística, ha col·laborat amb les prestigioses revistes i diaris *Time*, *The New York Times*, *La Jornada* i *Frankfurter Allgemeine Zeitung*. Compagina les col·laboracions periodístiques amb l'activitat literària, alternant els seus escrits en llengua anglesa i llengua polonesa, i centrant els seus llibres en països i gent exòtica, apropant-los al públic en general. Exerceix de professor en diferents universitats i fa classes magistrals a la Fundación Nuevo Periodismo Iberoamericano, creada i presidida per Gabriel García Márquez. El 2003 li concedeixen el Premi Príncep d'Astúries de Comunicació i Humanitats juntament amb el teòleg peruà Gustavo Gutiérrez Merino. Mor a Varsòvia el 2007.

Autor d'una obra considerable, alguns títols imprescindibles per aprendre l'ofici de periodista: *El emperador*, *El imperio*, *Eben*, *Los cínicos no sirven para este oficio*, *Viatges amb Heròdot* i *Crist amb la carabina al coll*.

Viquipèdia

ALTRES LATITUDS, ALTRES VIATGES

És sobretot en els viatges on he conegut la persuasió (...) La persuasió: la possessió present de la vida, la capacitat de viure l'instant, cada instant i no únicament els privilegiats i excepcionals, sense sacrificar-lo al futur, sense anorrear-lo amb projectes i plans, sense considerar-lo simplement un moment que cal fer passar de pressa per arribar a una altra cosa. (...)

El viatge apressant i apressat, que la feina i la necessària transformació en espectacle imposa cada vegada més frenèticament –sobretot a l'intel·lectual, gerent d'un mateix i de l'Esperit, èmfasi i caricatura del gerent industrial–, és la negació de la persuasió, de la parada, del vagareig. (...)

Viatjar sentint-se sempre, simultàniament, en un món ignot i a casa, però sabent que no es pot tenir, que no es pot posseir cap casa. Qui viatja sempre és un vagabund, un estranger, un convidat. (...) I així

entén que mai no es pot posseir realment una casa, un espai retallat de l'infinit de l'univers, sinó que només és possible aturar-s'hi, per una nit o per tota la vida, amb respecte i gratitud. Justament per això el viatge és sobretot un retorn i ensenya a ocupar més lliurement, més poèticament, la pròpia casa. (...) Durant el viatge, desconeguts entre gent desconeguda, aprenem en sentit estricte a ser Ningú, entenem concretament que som Ningú. (...)

No hi ha viatge que no travessi fronteres –polítiques, lingüístiques, socials, culturals, psicològiques, fins les invisibles que separen un barri d'un altre dins de la mateixa ciutat, les que hi ha entre persones, les tortuoses que en els nostres inferns ens barren el pas a nosaltres mateixos. Traspasar fronteres; també estimar-les –en la mesura que defineixen una realitat, una individualitat, li donen forma i així la salven d'allò indistint–, però sense idolatrar-les, sense fer-ne ídols que exigeixen sacrificis de sang. Saber que són flexibles, provisionals i peribles, com un cos humà, i per això mateix dignes de ser estimades; (...)

La literatura també és un trasllat. (...) De vegades és com si el viatger sortís del forat negre de la seva personalitat i es quedés quasi sorprès per la direcció en la qual el porten els seus passos, que li revelen pàtries del cor que abans mateix ell ignorava. *Le voyage*, va dir un boig parisenc, *pour connaître ma géographie*.